

Phẩm 23: ĐI ĐẾN DUY-DA-LY

Đời thông suốt hết cả
Sở nguyện đều thành tựu
Thương xót các chúng sinh
Như người thương con một
Giống như vua Chuyển luân
Dạy bảo ai chẳng theo
Chán ngán năm thứ dục
Muốn vào hang pháp tuệ,
Thế Tôn cũng như thế
Mở bày làm Phật sự
Siêng nhọc rộng hóa độ
Mọi việc đều rớt ráo
Vào đời ác sinh tử
Thuận theo sinh diệt kia
Muốn vào Đại vô vi
Dứt ý định, vắng lặng.
Thời, thành Duy-da-ly
Có quỷ hút tinh người
Vào thành gây dịch bệnh
Bức bách nhiều hại đời.
Bấy giờ Duy-da-ly
Dịch mạnh như lửa hừng
Vua, đại thần trong nước
Nhóm họp, cùng luận bàn
Lửa lớn của dịch khí
Đang thiêu đốt muôn dân
Đều cùng nhau nghĩ cách
Làm sao trừ nạn này.
Có trưởng giả Tài Minh
Thanh tín bậc nhất thừa:
“Thấy đời không còn ai
Chỉ Phật đáng nương cậy.”
Vua sai Thanh tín sĩ
Tài Minh làm người sứ.
Trưởng giả, Thanh tín sĩ
Đều chấp tay hướng về
Gieo năm vốc sát đất
Cùng xa vọng bạch Phật:
“Xin cứu giúp thế gian
Nguyện cứu giúp đất nước
Như người lạnh cần lửa
Bệnh nặng xin thuốc hay
Như tối mong ánh sáng

Lạc lối được dẫn đường
Chúng con cầu Thế Tôn
Muốn xem vui người, trời”.
Sứ đến chỗ Đức Phật
Phật liền nhận lời mời
Nay bỏ nhà giác biết
Trời người nghĩ rồi động
Ở trên không trời bảo:
“Với vua Vị Sinh Oán
Vì sao không lo lắng
Nay phải rời Đức Phật.”
Vua nghe trời dạy bảo
Trong lòng chợt kinh hãi
Ý buồn rầu lên tiếng:
“Tâm chúng sinh tối tăm
Ai đem đá mài tuệ
Đến mài tâm u tối?
Tội lỗi của trần lao
Oán trái ở đời trước
Chúng sinh tội lỗi nhiều
Ai sẽ cứu nhẹ được?
Chúng ta bế tắc lâu
Trong ngục tù sinh tử
Ai sẽ đem chìa khóa
Mở ngục cho chúng ta?
Chúng ta lâu bực lộ
Lòng khát ái ánh dương
Ai sẽ thí chánh pháp
Trăng trong, ngọc giải khát?”
Nhân đó vua ra lệnh
Mau đến gặp Đức Phật
Nhân thỉnh Phật ngày mai
Vào cung thọ trai tăng
Lệnh nhà bếp chuẩn bị
Trăm món ăn thịnh soạn.
Phật hứa ở trong cung
Nhận vua thỉnh một tháng.
Sửa sang bảy con đường
Cho đến tận sông Hằng
Đường bài trí màn trướng
Trang sức như cõi trời
Các hoa thơm nhiều màu
Tung rải khắp mặt đất,
Người nhóm như nước dâng
Tràn đầy như biển cả

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ngọc sáng dùng trang sức
Màu sáng như trăng tròn.
Vua phục sức ngồi xe
Cung kính đến thỉnh Phật
Không bao lâu Phật đã
Đến bên bờ sông Hằng.
Vua lại dâng lên Phật
Năm trăm lọng bảy báu
Vua người dâng năm trăm
Vua rồng dâng một ngàn
Vua trời dâng năm trăm
Duy-da-ly năm trăm
Vì che chở khắp trần
Nên nhận dâng lọng báu
Nhận hết các lọng báu
Chỉ để một che dùng.
Bấy giờ Đức Thế Tôn
Cùng với chúng đệ tử
Hai ngàn năm trăm vị
Liên vượt qua sông Hằng
Các vua Duy-da-ly
Hết lòng yêu kính Phật
Cung cấp mọi cần dùng
Theo thứ lớp đến nước.
Đức Phật liền đi vào
Thành lớn Duy-da-ly
Dùng tám âm thanh Phạm
Thanh tịnh rất nhiệm mầu
Phật nói một bài kệ:
“Này, các loài chúng sinh
Ở trên không, dưới đất
Hãy thương xót chúng sinh
Dùng nước từ thanh tịnh
Mà vấy tưới đất đai
Bị nóng khát ép ngặt
Được nước mát đủ đầy.”
Từ mây lành của Phật
Mưa xuống lời ngọt ngon
Cả thành đều no đủ
Dứt trừ nạn độc hại.
Bấy giờ Đức Phật liền
Đi ra ngoài cửa thành
Phật cùng các Sa-môn
Từ từ đi quanh thành
Che chở hiện điềm lành

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chú nguyện mãi an ổn
Cả nước được che chở
An vui không thể lường.
Thời, trưởng giả Tài Minh
Thỉnh Phật và đệ tử
Thọ bữa cơm thịnh soạn
Kính yêu hết mọi bề,
Đức Phật giảng nói rộn
Chánh pháp rất sâu xa
Tiếng sư tử ban xuống
Bốn ngàn người đắc đạo.
Phật cùng chúng đệ tử
Đi đến rừng Nại nữ
Nại nữ vừa nghe tin
Vội đến gặp Như Lai
Đến cửa liền xuống xe,
Anh lạc như mây sớm
Mới vào vườn cây đẹp
Giống như trời Cát tường
Đi bộ khoan thai đến
Như sông chảy theo dòng
Dung nhan như ánh xuân
Như khóm hoa phù dung
Đem theo các Thiên nữ
Dáng điễm tô ngời ngời
Đi trong rừng cây ấy
Làm động mắt trời, đất.
Đức Thế Tôn nhìn thấy
Mành lưới của vua ma
Mắt nhìn sắc đẹp kia
Phá hoại giới hạnh người
Phật dùng âm thanh Phạm
Bảo các thầy Sa-môn:
“Giờ Nại nữ đến đây
Các thầy hãy nhiếp tâm
Chỉ các thầy giữ chặt
Cung tinh tấn trong tay
Dùng mũi tên chánh trực
Dây cung tuệ căng ngay
Đều mặc giáp định ý
Tự cõi xe giữ giới
Đều đem ý từ quán
Vào mắt chống sắc tà.
Các thầy hãy xét kỹ
Con gái thế nào đây?

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Người nữ dâu chính đáng
Mượn bề ngoài mê hoặc
Như đồng sắt mạ vàng
Da mỏng như cánh ruồi
Nếu không dùng phủ lên
Đó chỉ là bị thịt.
Nên phải biết rõ hơn
Ghèn, nước mắt, nước mũi
Nếu chẳng lau sạch đi
Và chất bẩn trên thân
Chẳng lấy nước rửa đi
Máu mủ và phân dãi
Dồn lại ở một nơi
Nhìn đó mà suy gẫm
Ý dục diệt không sinh.
Các thầy tự quán sát
Nhà xương đó đáng ghê!
Dùng gân quắn ràng rịt
Ngoài dùng thịt tô bồi.
Quần áo phục sức che
Như người vẽ tranh tường
Hãy tự quán sát đó
Chớ để nó mê hoặc.
Thận trọng giữ tâm ý
Về sau được lợi ích
Trước không điều phục tâm
Sau không thể điều phục,
Theo tà mất đường chánh
Mê hoặc lạc xoay vần
Giống như ngựa quan huyện
Luyện chạy vòng cuối cùng.
Mắt ưa nhìn sắc đẹp
Tâm theo mắt mê say
Ngắm nhìn trong lẫn ngoài
Ngu nhiễm, tuệ xa rời.”
Thời, Phật đem lời này
Răn các đệ tử trẻ
Họ liền tự nhiếp tâm
Một lòng nhìn Như Lai.
Nại nữ xa thấy Phật
Tướng đẹp đẽ sáng chói
Vòi vọi giữa rừng cây
Như nhật ra khỏi mây
Tâm cung kính nhìn Phật
Tâm thanh tịnh nhiệm mầu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Như cây nhiều hoa quả
Bị gió thổi quăn nghiêng
Như thế lễ chân Phật
Chấp tay tâm cung kính
Lui về chỗ ngồi xuống
Đức Phật bảo nàng ngay:
“Tâm cô ham buông lung
Cô tâm lành đến Ta
Tin ưa pháp chân chánh
Lợi này rất khó gặp.
Người nam tin ưa pháp
Đó không phải điều lạ
Ý nam tuy sâu nặng
Trần lao còn bớt nhe,
Người nữ thường quanh quẩn
Trong trần lao ái dục
Ý hẹp hòi, khinh tháo
Mê đắm sáu thứ dục.
Tâm người nghĩ đến đạo
Đó là đáng quý nhất
Tất cả đời vô thường
Không nên cậy ta đây!
Bệnh tật lẩn yên ổn
Già hủy hoại dung nhan
Cướp đoạt mạng sống người
Ưa pháp không hoạn nạn
Người nữ nhiều tham ganh
Gặp không mừng, oán ghét
Tâm người nữ mê đắm
Không thích rời mình thích.
Để chịu thân người nữ
Ắt có hai não trên
Vì những ý nghĩa đó
Người phải siêng thờ pháp.”
Tính Nại nữ yếu mềm
Trong tâm rất hổ thẹn
Được khuyên theo chánh pháp
Hết dạ kính Thế Tôn
Liên quỳ thẳng chấp tay
Bước ra bạch Phật rằng:
“Xin Phật rủ lòng thương
Mai nhận con cúng dường.”
Phật biết tâm nàng ấy
Rất thanh tịnh vui mừng
Nên im lặng nhận thỉnh.

Cô bèn từ giã về
Gieo năm vốc sát đất
Cúi đầu lễ chân Phật
Chán ghét thân người nữ
Hở thẹn quay trở về.
Sau khi Phật nhận lời
Nàng Nại nữ mời thỉnh
Người dân Duy-da-la
Đều đi đến chỗ Phật
Ngựa trắng, lọng xe trắng
Y phục đều lụa trắng
Các trang sức đều trắng
Uy nghi thật đáng nhìn
Màu xanh, vàng, đỏ, đen
Đủ loại khác biệt nhau
Nghiêm sức đến chỗ Phật,
Như các trời Đạo-lợi
Họ cũng đều thỉnh Phật
Phật nói đã thọ thỉnh
Phật nhận Nại nữ thỉnh
Họ đành phải ôm hận.
Bấy giờ Phật vì họ
Nói rộng pháp nhiệm mầu
Cam lộ không tổn giảm
Diệt trừ các khổ hoạn
Vì họ lược giải bày
Pháp bốn Đế chân thật
Vô số các Ly-kiến
Đều uống thuốc cam lộ.
Bấy giờ Phật sẽ đến
Độ vô số Ly-kiến
Và rồi từ giã họ
Tâm đều mang chánh pháp
Như độ người mạnh mẽ
Khổ địa ngục thoát rồi
Và vô số chúng sinh
Đều gieo giống sinh Thiên.

M